

סדרת סיפורי ניאקסיה

החורבות והמלך המקולל

ספר שני בדואט ילודי הלילה

קאריסה ברודבנט

החורבות והמלך המקולל

סדרת סיפורי ניאקסיה
הספר השני בדואט ילודי־הלילה
קאריסה ברודבנט

מאנגלית: ג'ני להב אלעזרי

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

קאריסה ברודבנט
החורבות והמלך המקולל

Carissa Broadbent
THE ASHES AND THE STAR-CURSED KING

Copyright © 2023 by Carissa Broadbent
Hebrew language copyright © 2025 Ahavot 2018

עורכת: שירי צוק
הגהות: אילת שני
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשרר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2025 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2025 | Printed in Israel 2025

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

מסת"ב 978-965-7831-24-3 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

הערה

ספר זה כולל נושאים שעלולים להיות קשים לחלק מהקוראים, כולל אלימות מפורשת, אלימות כנגד ילדים, דיון על תקיפה מינית, אונס ועבדות. הספר כולל גם תוכן מיני מפורש.

אובי

בית
הדם

ים העצמות

המדינות האנושיות

בית
הצללים

ים השנהב

האימפריה
האנושית של

מטראס

השטח הרישאי

נהר ליסונח

סיברנאג

בית
הלילה

הקדמה

באותו הרגע הבין המלך שאהבתו הגדולה ביותר תהיה גם החורבן שלו, וששניהם יתממשו, למרבה הפלא, בבחורה אנושית.

הוא דחה את ההבנה הזאת במשך זמן רב. כנראה יותר זמן ממה שרצה להודות בפני עצמו. הבהירות הגיעה דווקא ברגע של תוהו ובוהו מוחלט – עם הצרחות הזועמות של הקהל בחולות הקולוסאום ספוגי הדם, עם המולת הגופות, הזיעה ושפיכות הדמים, כאשר הבחורה הצליחה בקושי להדוף את התוקפת שהסתערה עליה באכזריות.

המלך לא הקדיש לכך אז מחשבה מרובה. הוא רק פעל כתגובה, ניסה להסיט את תשומת ליבה של ילודת־הדם מבת האנוש. ניסה להפריד ביניהן. נכשל בכל פעם.

למתחרה ילודת־הדם הייתה אך ורק מטרה אחת: בת האנוש. מהלומה אחת, ועוד אחת ועוד אחת, והבחורה הייתה שרועה על הקרקע, כשילודת־הדם מתנשאת מעליה, והמלך לא הצליח להרגיש דבר מלבד את ליבו בגרונו, בזמן שהחרב הורמה. ואז המלך הסתכל לעבר היציעים, ועיניו נפלו מייד על הנסיך ילוד־הדם, עומד שם בזרועות שלובות עם סיגרילה בין שפתינו ומגחך. הוא הבין בדיוק את משמעות הגיחוך הזה: אני יודע מה אתה רוצה. אתה יודע מה אני רוצה.

זה היה אז, באותו הרגע, שההבנה הכתה בו. את הרסת אותי, לעזאזל, הוא אמר לבחורה בלילה הקודם. היא תהרוס אותו. וזה יהיה שווה את זה.

כי המלך אפילו לא חשב, אפילו לא היסס, כשפגש את עיני הנסיך – והנהגה.

תנועה אחת קטנה, והוא מכר את הממלכה שלו.

תנועה אחת קטנה, והוא ידע בדיוק מה עליו לעשות.

השניות הבאות היטשטשו. גיחוכו של הנסיך הפך לחיוך מרוצה. האות שלו למתחרה ילודת־הדם שלו. ההיסוס של המתחרה, מחושב בצורה כה מושלמת, וחרב הבחורה האנושית שפילחה את החזה שלה. ואז נותרו רק הוא והיא, ופרס שניתן לתבוע רק בחיים.

רק ברירה אחת נותרה אז, כמובן. הוא לא פקפק בכך. הוא כרגע סגר עסקה כדי להציל את חייה – עסקה שתהרוס את הממלכה שלו, ושיש לו רק דרך אחת להיחלץ ממנה.

שלוש מאות שנה היו הרבה זמן לחיות. יותר זמן, הוא חשב לעיתים קרובות, ממה שהגיע לכל יצור שהוא.

שניהם בהו זה בזה במשך כמה נשימות ארוכות ודוממות, ללא תזוזה. הוא יכול היה לקרוא את פניה בקלות רבה כל כך. זה היה מקסים שמישהי כל כך עוקצנית הייתה גם כל כך שקופה. נכון לעכשיו, הקונפליקט שלה – הכאב שלה – זרח דרך הסדקים שבחומותיה. היא לא תזוז ראשונה, הוא ידע.

אז הוא זז.

הוא כבר הכיר אותה היטב. הוא ידע בדיוק איך לדחוק אותה כדי לשחרר את כל העוצמה הקטלנית, האכזרית, ההרסנית והיפיפייה הזאת. הוא היה שחקן טוב. הוא שיחק היטב את תפקידו – אף על פי שמתחתיו, הוא נרתע עם כל פציעה שהלהב שלו פער בעורה. כעבור שנים רבות, ההיסטוריונים ילחשו, למה? למה הוא עשה את זה?

אם הם היו יכולים לשאול אותו בלילה הזה, אולי הוא היה עונה, האם באמת קשה כל כך להבין?

עיניה היו הדבר האחרון שהוא ראה לפני שהוא מת.

אלה היו עיניים יפיפיות. יוצאות דופן. כסופות בוהקות, כמו הירח, אם כי לרוב מוכחות על ידי העננים. הוא מצא בבחורה האנושית הרבה דברים יפיפיים, אבל הוא חשב שעיניה היו המדהימות ביותר. הוא

מעולם לא אמר לה את זה. ברגע שהלהב שלה חדר אל חזהו, אש-לילה מקיפה את שניהם, הוא תהה אם היה עליו לומר לה. העיניים האלה תמיד חשפו יותר ממה שהיא חשבה שהן חושפות. הוא ראה את הרגע המדויק שבו היא תפסה אותו בשעת מעשה – שבו הבינה שהוא הערים עליה.

הוא כמעט צחק. כי מוכן שהיא הבחינה. היא והעיניים האלה ראו תמיד היישר דרכו.

אבל זה היה מאוחר מדי. ידו תפסה את מפרק כף ידה כשהרגיש את רתיעתה.

מילותיו האחרונות לא היו, יש לך עיניים יפיפיות.

מילותיו האחרונות היו, "תגמרי עם זה."

היא נענעה את ראשה, האש הקרה בפניה מתפוגגת לאימה.

אבל הוא ידע שהוא עושה את המעשה הנכון, והעיניים האלה ניחמו אותו. כי הן היו חזקות ונחושות וייחודיות, לא אנושיות וגם לא ערפדיות, עזות ומהורהרות.

טובות יותר משלו. מגיע להן יותר לקבל את מה שעתיד לבוא.

"תגמרי עם זה," הוא אמר ומשך את מפרק כף ידה.

והוא לא הסב את מבטו מהעיניים האלה בזמן שהוא גסס, מומת על ידי האדם היחיד שהיה לו את הזכות להרוג אותו.

אולי המלך תמיד ידע שאהבתו הגדולה ביותר תהיה החורבן שלו.

אולי הוא ידע את זה ברגע שהוא פגש אותה.

הוא גם ידע את זה בפעם השנייה שהוא ימות.

פרק ראשון

אוראיה

מדי יום ביומו, ברגעי הערפול לפני שפקחתי את עיניי, כשאני לכודה בין ערות לחלימה, אבא שלי היה בחיים.

הוקרתי את הרגעים האלה, כשהסיוטים שלי נמוגו אך עדיין לא הוחלפו בצל הקודר של המציאות. התגלגלתי בין סדיני המשי ונשמתי עמוק את הריח המוכר הזה – ורדים וקטורת ואבנים ואבק. הייתי במיטה שישנתי בה כל יום במשך חמש־עשרה שנה, בחדר שתמיד היה שלי, במצודה שבה גדלתי, ואבי, וינסנט מלך ילודי־הלילה, היה בחיים.

ואז הייתי פוקחת את עיניי, והמודעות הבהירה, האכזרית והבלתי נמנעת הציפה אותי, ואבי מת בכל פעם מחדש.

השניות האלה שבין שינה לערות היו המוצלחות ביותר בכל היום.

הרגע שהזיכרון חזר אליי היה הגרוע ביותר.

ובכל זאת, זה היה שווה את זה. ישנתי בכל הזדמנות, רק כדי ללכוד את השניות היקרות מפז האלה. אבל אי אפשר לעצור את הזמן. אי אפשר לעצור את המוות.

ניסיתי לא להבחין בכך שהשניות האלה הלכו והתמעטו בכל פעם שהתעוררתי.

הבוקר פקחתי את עיניי, ואבי היה עדיין מת.

טאח טאח טאח.

האדם שדפק על הדלת עשה זאת בקוצר רוח של מישהו שעשה זאת יותר מדי זמן לטעמו.

מי שזה לא יהיה שדפק על הדלת.

ידעתי מי זה.

לא זויתי.

למעשה, לא יכולתי לזוז, כי האבל תפס כל אחד מהשרירים שלי. הידקתי את הלסת שלי, חזק יותר, חזק יותר, עד שכאב לי, עד שקיוויתי ששיניי ייסדקו. אגרופיי אחזו בסדינים עד שפרקי האצבעות שלי החווירו. יכולתי להריח את העשן – אש-הלילה, הכישוף שלי, מכלה אותם.

משהו יקר נגזל ממני. אותם רגעים מטושטשים שבהם הכול נותר כפי שהיה.

נחלצתי מהשינה עם התמונה של הגופה ההרוסה של וינסנט עדיין צרובה במוחי, מושחתת ומתה ברגעי השינה כמו ברגעי הערות שלי. "תתעוררי, נסיכה!" הקול היה חזק כל כך שהדהד ברחבי החדר למרות הדלת הסגורה. "אני מכיר את החושים החתוליים שלך. את חושבת שאני לא יודע שאת ערה? אני מעדיף שתכניסי אותי, אבל איכנס בכוח אם לא תהיה לי ברירה." שנאתי את הקול הזה.

שנאתי את הקול הזה.

הייתי צריכה עוד עשר שניות לפני שאוכל להסתכל עליו. עוד חמש-

טאח.

טאח

השלכתי לאחור את הסדינים, זינקתי מהמיטה, חציתי את החדר בכמה צעדים ארוכים ופתחתי את הדלת לרווחה. "אם תדפוק על הדלת הזאת," התנשמתי, "עוד פעם אחת מזוינת."

בעלי חיך לעברי, מנמיך את אגרופו המורם, שהיה בהחלט מוכן לדפוק עוד פעם אחת מזוינת. "הינה היא."

שנאתי את הפרצוף הזה.

שנאתי את המילים האלה.

ושנאתי יותר מכול את זה, שכאשר הוא אמר אותן עכשיו, יכולתי

לשמוע את הזרם הסמוי של דאגה – יכולתי לראות את הגיחוך שלו מתקבע כשהוא סקר אותי, מכפות רגליי ועד עיניי, בהערכה מהירה אך יסודית. מבטו השתהה על ידיי, התמקד באגרופים שלצידו, והבנתי שאני אוחזת בחתיכת משי חרוכה באחת מהן.

רציתי להשתמש בזה כדי לאיים עליו, להזכיר לו שאם הוא לא ייזהר, גורלו יהיה כמו של המשי. אבל משהו לגבי הבהוב הדאגה על פניו, וכל הדברים שזה גרם לי להרגיש, חיסל את האש הזאת בבטני.

אהבתי את הכעס. הכעס היה מוחשי וחזק וגרם לי להרגיש עוצמתית.

אבל לא הרגשתי שום עוצמה כשאולצתי להכיר בכך שריין – האיש ששיקר לי, שכלא אותי, שהפיל את הממלכה שלי ורצח את אבי – באמת דאג לי.

לא יכולתי אפילו להסתכל על פניו של ריין בלי לראות את הדם של אבי ניתז עליהן.

בלי לראות איך פעם הוא הסתכל עליי, כאילו הייתי הדבר הכי יקר-ערך בעולם, בלילה שבו בילינו יחד במיטה.

יותר מדי רגשות. הרחקתי אותם באכזריות, אף על פי שזה כאב לי ממש, כמו לבלוע סכיני גילוח. יותר קל לא להרגיש בכלל.

"מה?" שאלתי. זו הייתה שאלה תבוסתנית, לא הפגיעה המילולית שרציתי שהיא תהיה.

הלוואי שלא הייתי מבחינה באכזבה הקלה על פניו של ריין. חשש, אפילו.

"באתי להודיע לך להתכונן," הוא אמר. "יש לנו אורחים."

אורחים?

בטני התהפכה לנוכח המחשבה – המחשבה על עמידה בפני זרים, מרגישה אותם בוהים בי כמו בחיה לכודה, בזמן שאני נאבקת להישאר מאופסת.

את יודעת איך לשלוט על הרגשות שלך, נחשה קטנה, לחש וינסנט באוזני. לימדתי אותך את זה.

נרתעת.

ראשו של ריין נטה הצידה וקמט העמיק בין גבותיו.
"מה?"

לעזאזל, שנאתי את זה. הוא ראה דרכי בכל פעם.
"כלום."

ידעתי שריין לא האמין לי. הוא ידע שאני יודעת. שנאתי את זה
שהוא ידע שאני יודעת.

גם את זה הדחקתי עד שהרגש הפך רק לעוד זמזום חסר תחושה
ברקע, מכוסה בעוד שכבת קרח. נדרש ממני מאמץ תמידי כדי
להדוף את הרגשות האלה, והייתי אסירת תודה שיכולתי להתמקד
בכך.

ריין בהה בי בציפייה, אך לא אמרתי מילה.
"מה?" הוא אמר. "אין שאלות?"
נענעתי בראשי לשלילה.

"שום עלבונות? שום סירוב? שום ויכוחים?"
אתה רוצה שאתווכח? כמעט שאלתי. אבל אז אצטרך לראות
את עווית הדאגה הקטנה על פניו, ואצטרך להכיר בכך שהוא רוצה
שאתווכח, ואצטרך להרגיש גם אני את הרגש המורכב הזה.
אז רק נענעתי שוב בראשי.

הוא כחכח בגרונו. "בסדר. טוב. הינה. זה בשבילך." הוא נשא איתו
תיק משי, שהושיט לי כעת.
לא שאלתי.

"זו שמלה," הוא אמר.
"בסדר."

"בשביל הפגישה."

פגישה. זה נשמע חשוב.

לא אכפת לך, הזכרתי לעצמי.

הוא חיכה שאשאל, אבל נמנעתי מכך.

"זו היחידה שיש לי, אז אם היא לא מוצאת חן בעיניך, אל תטרחי
לריב איתי לגביה."

שקוף בצורה כל כך פתטית. הוא למעשה נעץ בי מקל כדי לראות
מתי אגיב.

פתחתי את השקית, הצצתי לתוכה וראיתי ערמה של משי שחור.
החזה שלי התהדק. משי, לא עור. אחרי כל מה שקרה, הרעיון
להסתובב ברחבי המצודה במשהו אחר מלבד שריון...

אבל רק אמרתי, "זה בסדר."

רק רציתי שילך משם.

אבל ריין מעולם לא סיים שיחה ללא מבט ארוך ובוהן, כאילו היה
לו הרבה מה לומר והכול איים לבעבע החוצה, לפני שהוא יצא מהחדר
שלי. בכל פעם מזוינת.

"מה?" שאלתי קצרת־רוח.

אם גדולה, הרגשתי את התפרים שלי נפתחים, זה אחרי זה.

"תתלבשי," הוא אמר לבסוף, להקלתי. "אני אחזור תוך שעה."

כשהוא הלך, סגרתי את הדלת וקרסתי כנגדה, משחררת נשיפה.
היכולת להישאר מאופסת בדקות האלה הייתה מייסרת. לא ידעתי איך
אצליח לעמוד בכך בפני חבורת מקורבים של ריין. לזמן ארוך יותר.
למשך כמה שעות מזוינות.

לא יכולתי לעשות את זה.

את תעשי את זה, לחש וינסנט באוזני. תראי להם כמה את
חזקה.

סגרתי בכוח את עיניי. רציתי להישען אל תוך קולו.

אבל הקול דעך, כמו תמיד, ואבי מת שוב.

לבשתי את השמלה המטופשת.

ריין היה עצבני.

הלוואי שלא הייתי מזהה את זה בכזאת קלות. נראה כי אף אחד
אחר לא שם לב לכך. למה שיבחינו? תצוגת המשחק שלו הייתה
מושלמת. הוא גילם את התפקיד של המלך הכובש באותה קלות שבה
גילם את בן האנוש בפאב, את המתחרה תאב הדם, את המאהב שלי
ואת החוטף שלי.

אבל ראיתי את זה, בכל זאת. בשריר שהתהדק בזווית הלסת שלו.

במבטו הממוקד מדי, הזוגי מדי. בדרך שבה הוא נגע כל הזמן בחפת שרוולו, כאילו לא נוח לו בתחפושת שהוא לובש.

כאשר הוא חזר לחדרי, בהיתי בו, נתפסת בקלקלתי למרות רצוני. הוא לבש ז'קט שחור מהודר ונוקשה עם עיטורים כחולים ואבנט תואם מעל כתפו, שבלט על רקע כפתורים כסופים ורקמה מתכתית מעודנת. זה היה דומה להכאיב לתלבושת שבה ראיתי אותו פעם: הבגדים שהוא לבש בנשף חצי־הירח, אלה שארמון הירח סיפק לו. אבל אז הוא השאיר את שערו פרוץ וסנטרו נותר מלא בזיפים, כאילו כל זה נעשה בניגוד לרצונו. כעת היה מגולח למשעי. שערו היה מסודר, ועוצב במיוחד כדי לחשוף את הקצה העליון של סימן הירושה שלו בעורפו, שהציץ מעבר לצווארון הז'קט שלו. כנפיו היו פרושות, חושפות את הפסים האדומים הבוהקים בקצוותיהן. וגם...

וגם...

לנוכח המראה הזה גרוני התהדק כל כך עד שלא הצלחתי לבלוע – לא הצלחתי לנשום.

מראה הכתר על ראשו של ריין שלח דקירת כאב בצלעותיי. החרוטים הכסופים התמקמו בין גלי השיער האדומים־שחורים של ריין. הניגוד ביניהם מטלטל, לאחר שעד היום ראיתי את המתכת הזאת רק על השיער החלק והבהיר של אבי.

בפעם האחרונה שראיתי את הכתר הזה, הוא היה ספוג בדם, שמוט על חולות הקולוסאום, בזמן שאבי מת בין זרועותיי.

האם מישוה נאלץ לחטט בשרידי גופתו של וינסנט כדי לקחת את הכתר הזה? האם איזה משרת עני נאלץ לנקות את הדם והעור והשיער מכל קישוטי הכסף המורכבים והמפותלים?

ריין סקר אותי מלמעלה למטה.

"את נראית נחמד," הוא אמר.

בפעם האחרונה שהוא אמר לי את המילה הזאת, בנשף, צמרמורת התגלגלה בעמוד השדרה שלי – ארבע אותיות מלאות בהבטחה סמויה.

כעת, זה נשמע כמו שקר.

השמלה שלי הייתה בסדר. לא יותר. פשוטה. מחמיאה. היא הייתה קלילה, עשויה ממשי מובחר שנצמד לגופי. היא כנראה נתפרה במיוחד בשבילי, בהתחשב בכך שהתאימה בדיוק למידותיי, אף על פי שלא היה לי מושג איך הם ידעו אותן. השמלה הותירה את זרועותיי חשופות, אם כי היה לה צווארון גבוה עם כפתורים א־סימטריים שעטרו את צד גופי.

בסתר ליבי הייתי אסירת תודה שהיא כיסתה את סימן הירושה שלי.

בימים אלה, כשהחלפתי בגדים, נמנעתי מלהסתכל במראה. חלקית מפני שנראיתי זוועה. אבל גם מפני ששנאתי – שנאתי – לראות את הסימן הזה. הסימן של וינסנט. כל שקר צרוב על עורי בדיו אדום. כל שאלה שלעולם לא אוכל לענות עליה.

כיסוי הסימן נעשה, כמובן, בכוונה תחילה. אם יציגו אותי לראווה לפני רישאנים רמי־מעלה, יצפו ממני להיות הכי פחות מאיימת שיש.

בסדר.

מבט מוזר הבהב על פניו של ריין.

"זה לא סגור."

הוא החווה לעבר גרונו והבנתי שהוא מתכוון לשמלה. נוסף לסוגרים מקדימה, היו גם כפתורים מאחור, והצלחתי לסגור אותם רק עד אמצע הדרך.

"את רוצה שאני –"

"לא."

פלטתי את המילה כמהירות, אבל בשניות השתיקה שבאו לאחר מכן, הבנתי שאין לי שום ברירה. "בסדר," אמרתי, "לאחר רגע."

הסתובבתי, חושפת בפני האויב הכי גדול שלי את גבי העירום. חשבתי לעצמי, ביובש, שווינסנט היה מתבייש במעשה שלי.

אבל אם גדולה הייתי מעדיפה פגיון על פני ידיו של ריין. מעדיפה להרגיש להב מאשר את קצות אצבעותיו מרפרפות על עורי, בעדינות רבה מדי.

ואיזו מין בת הייתי, כשלמרות הכול, חלק ממני השתוקק למגע מלא חיבה?

שאפתי אוויר ולא פלטתי אותו החוצה עד שהוא סגר את הכפתור האחרון. חיכיתי שידי יתרחקו ממני, אבל זה לא קרה. כאילו הוא חושב לומר משהו נוסף.
"אנחנו מאחרים."

קפצתי למשמע קולו של קאריס. ריין התרחק. קאריס נשען על מסגרת הדלת, בעיניים מכווצות קלות וחיוך על פניו. קאריס תמיד חייך, אבל הוא גם תמיד בחן אותי מאוד-מאוד מקרוב. הוא רצה אותי מתה. זה היה בסדר מבחינתי. לפעמים גם אני רציתי למות.
"טוב." ריין כחכח בגרונו, נוגע בחפת שרוולו.
עצבני. ממש עצבני.

גרסה קודמת שלי, זו שהייתה קבורה מתחת לעשרות שכבות הקרח שהצבתי בין הרגשות שלי לעורי, הייתה מסתקרנת.
ריין הציץ אליי מעבר לכתפו, פיו מתעוות לגיחוך, מדחיק את רגשותיו, כפי שאני עשיתי.
"בואי נזוז, נסיכה. ניתן להם הופעה."

חדר כס המלכות השתנה מאז הפעם האחרונה שבה הייתי פה. העיצוב ויצירות האומנות הוחלפו. הרצפות נוקו מהחפצים השבורים של בני ההייאג'. הווילונות היו פתוחים, חושפים את הצללית הכסופה האופפת את סיבירינאג'. המראה שם בחוץ היה רגוע יותר מכפי שהיה לפני כמה שבועות, אבל ניצוצות אור קטנים ורחוקים פרצו מדי פעם מבעד הלילה. אנשיו של ריין הצליחו להשתלט על רוב העיר הפנימית, אבל יכולתי להבחין מחלון חדר השינה שלי בקרבות בפאתי סיבירינאג'. בני ההייאג' לא נכנעו בלי מאבק – אפילו לא נגד בית הדם.

הרגשתי עווית של משהו אי שם הרחק מתחת לשכבת הקרח הזאת – גאווה, אולי. דאגה. לא הייתי בטוחה. היה קשה לדעת.

כס המלכות של אבי – כס המלכות של ריין – מוקם באמצע הבימה. קאירים וקטורה התיישבו מאחוריו, בצמוד לקיר, לבושים במיטב מחלצותיהם. שומרי הראש הנאמנים לכל אורך הדרך. תיארת לעצמי שגם אני אשב לידם, בכיסא היחיד הפנוי שנמצא שם. אבל ריין העיף בו מבט אחד, הפנה את ראשו וגרר את הכיסא כדי למקם אותו לצד כס המלכות.

קאירים הסתכל עליו, כאילו הוא איבד כרגע את שפיותו. "אתה בטוח לגבי זה?" הוא שאל, שקט כל כך שידעתי שאני לא אמורה לשמוע את זה.

"ודאי שכן", ענה ריין, ואז פנה אליי והחווה לעבר הכיסא, בזמן שהוא התיישב על שלו, לא מאפשר לקאירים להתנוכח איתו. ועם זאת, השפתיים הקפוצות של היועץ שלו הבהירו הכול. כמו גם המבט יורה הפגיונות התמידי של קטורה.

אם הייתי אמורה להתרגש מההצגה הזאת של... נדיבות, או טוב לב או מה שלעזאזל זה היה אמור להביע, לא התרגשתי לרגע. התיישבתי בלי להביט בריין.

ראשה של משרתת הגיח מבעד לדלתות הכפולות, כשהיא משתחוה ומכוונת את דבריה אל ריין. "הם פה, הוד מלכותו". ריין הציץ לעבר קאירים. "איפה הוא לעזאזל?"

כאילו על פי אות, ניחוח עשן הסיגרילה התפשט באוויר. ספטימוס התהלך פנימה דרך המסדרון, מגיע לכימה בשני צעדים ארוכים ואצילים. בעקבותיו הגיעו שתי שומרות הראש ילודות־הדם המועדפות עליו. דסדמונה ואיליה, שתי נשים גבוהות ודקות־גזרה, שנראו דומות כל כך זו לזו עד שהייתי בטוחה שהן אחיות. מעולם לא שמעתי אף אחת מהן מדברת.

"מתנצל", הוא אמר בקור.

"תכבה את זה", רטן ריין.

ספטימוס גיחך. "אני מקווה שאתה מתכוון להיות מנומס יותר לבני האצולה שלך."

אבל הוא ציית – מכבה את הסיגרילה בתוך כף ידו. ריח העשן הוחלף בריח של עור שרוף. קאירים כיוון את אפו.

"נחמד," הוא אמר ביובש.

"מלך ילודי-הלילה ביקש ממני לכבות את זה. זה יהיה גס-רוח מצדי לא לעשות את זה."

קאיריס גלגל את עיניו ונראה כאילו הוא מתאמץ ככל יכולתו לא לומר עוד משהו.

ריין, לעומתו, רק בהה בקצה השני של החדר אל הדלתות הכפולות, כאילו מבטו היוקד ילמד אותו מה יש מאחוריהן. הבעת פניו הייתה שוות-נפש. זחוחה, אפילו.

ידעתי שזה לא כך.

"וייל?" הוא שאל את קאיריס בקול נמוך.

"הוא כבר היה אמור להיות פה. נראה שהספינה שלו מתעכבת."

"אממ."

הצליל הזה נשמע דומה יותר לקללה.

כן, ריין היה מאוד, מאוד עצבני.

אבל קולו היה רגוע ונינוח כשהוא אמר, "אז אני מבין שאנחנו מוכנים, נכון? תפתחו את הדלתות. תכניסו אותם."

פרק שני

ריין

בפעם האחרונה שעמדתי בחדר הזה עם האנשים האלה, הייתי עבר.
לפעמים תהיתי אם הם זכרו אותי. מובן שבאותם זמנים לא הייתה
לי שום משמעות בשבילים. עוד גוף חסר פנים, משהו קרוב יותר לחפץ
או חיית מחמד מאשר יצור חי.

האנשים האלה בהחלט ידעו מי אני עכשיו. ידעו על העבר שלי.
אבל לא יכולתי שלא לתהות, כשהם מילאו את חדר כס המלכות
היפיפה והעצום, אם הם ממש זכרו אותי. הם בטח לא זכרו את כל
ההתנהגויות האכזריות היומיומיות והקטנות, שבשבילם היו רק עוד
חלק מעוד לילה שגרתי. אבל אני זכרתי. כל השפלה, כל חילול, כל
מכה, כל סבל אקראי.
זכרתי את הכול.

והינה אני פה, עומד בפני האצולה הרישאנית, עם כתר מקולל על
ראשי.

בחיי, איך שהדברים השתנו.
אבל לא מספיק. כי בסתר ליבי, גם אחרי כל הזמן הזה, עדיין הייתי
מבועת מהם.

הסתרתי את האמת עם הופעה שתוכננה בקפדנות – חיקוי מזדיין
מושלם של האדון הקודם שלי. עמדתי על הבימה, ידיי מאחורי גבי,
כנפיי פרושות, הכתר שלי מושלם, עיניי קרות ואכזריות. החלק
האחרון לא היה קשה. השנאה, אחרי הכול, הייתה אמיתית.
האצילים זומנו מרחבי השטח הרישאני. הם היו מהאליטה הישנה.

רובם החזיקו בעמדות כוח כשניקולאי היה המלך. הם היו לבושים היטב, כפי שזכרתי, עטופים במלבושי משי מורכבים כל כך, עד שהיה ברור שאיזה עבד עני עמל במשך שבועות על כל תפר. פניהם הקרינו אותה יהירות, אותה אכזריות אלגנטית, שידעתי כבר שקיימת בקרב כל אצולת הערפדים.

זה לא השתנה.

אבל הרבה דברים דווקא השתנו. מאתיים שנה חלפו. ואולי מאתיים השנים האלה לא הותירו סימנים על גופם, אבל אלה היו שנים קשות, והשנים הקשות האלה בהחלט חקקו סימנים על נפשם. אלה היו קומץ של רישאנים רבי-עוצמה, ששרדו הפיכה אלימה ולאחריה מאתיים שנות שלטון של בני הייאג'. הם שלטו על ההריסות שווינסנט הרשה להם לשמור.

וכעת הם היו פה, עומדים בפני מלך שהם כבר שנאו, מוכנים להילחם עד כלות למען ערמת הגופות שלהם. הגרועים בבעלי זכויות היתר. המדכאים הגרועים ביותר.

הרמתי את סנטרי, חיוך על שפתיי.

"איזו קבוצה עגמומית," אמרתי. "חשבתי שתשמחו יותר להיות פה, בהתחשב בנסיבות של שתי המאות האחרונות."
תכננתי שקולי יישמע כמו שלו. של איום תמיד. הדבר היחיד שהאנשים האלה הבינו.

ועם זאת, זועזעתי קצת לשמוע את הקול הזה בוקע מפי. הרפיתי את האחיזה על הכישוף שלי, מאפשר לזהרורי הלילה להתפשט סביב כנפיי – מדגישים, ידעתי, את הפסים על הנוצות האדומות. מזכירים להם מי אני ולמה אני נמצא פה.

"ניאקסיה סוף-סוף ראתה לנכון להחזיר אותנו לשלטון," אמרתי, צועד לאורך הבימה בצעדים איטיים ועצללים. "ועם הכוח שהיא העניקה לי, אני אוכיל את בית הלילה לעידן חזק יותר מאי פעם. לקחתי בחזרה את הממלכה הזאת מבני ההייאג', מהאיש שרצח את המלך שלנו, אנס את המלכה שלנו, השמיד את האנשים שלנו ולקח מאיתנו את הכתר למאתיים שנה."

הייתי מודע מאוד למבט של אוראיה, שחפר לתוך גבי בזמן שמניתי

את מעלליו של וינסנט. למעשה, הייתי מודע תמידית לאוראיה לאורך כל ההצגה הזאת – בידיעה שהיא יכולה לראות את האמת שמתחתיה. אבל לא יכולתי להרשות לעצמי להראות שדעתי מוסחת. במקום זאת, נתתי לשפה שלי להתעקל בגועל.

”עכשיו, נתתי אהפוך שוב את בית הלילה למשהו שיש לפחד ממנו. אני אשקם אותו ואני אחזיר אותו לקדמותו.”

כל אני נבחר בקפידה, מזכיר להם עם כל משפט את המעמד שלי. התבוננתי בניקולאי נותן גרסה דומה של הנאום הזה אינספור פעמים, והתבוננתי באנשים האלה שותים את דבריו בצמא כמו חתלתולים שגומעים חלב.

אבל לא משנה עד כמה שיחקתי היטב, לא הייתי ניקולאי. הם רק בהו בי, הדממה כבדה, לא ביראת כבוד, אלא מלאת ספקנות – וגם עם קצת גועל.

למרות הסימן, הכתר, הכנפיים, הם עדיין ראו מול עיניהם עבד מומר.

שילכו להזדיין.

צעדתי על הבימה, מסתכל עליהם מלמעלה למטה. נעצרתי כשראיתי פנים מוכרות – גבר עם עיניים כהות חדות ושיער חום, שמשוכן באפור ברקות. זיהיתי אותו מייד – מהר יותר משהייתי רוצה – כי הזיכרונות הגיעו בהבזקים אלימים ובלתי רצויים. הפנים האלה, ומאות לילות מלאי סבל.

הוא דמה לניקולאי, מבחינות מסוימות. אותם תווי פנים חדים וזוויתיים ובהן אותה האכזריות. זה היה הגיוני. הם היו בני דודים, אחרי הכול.

הוא היה מרושע. לא הכי מרושע. התואר הזה ניתן לאחיו, סיימון, שעם סקירה מהירה של החדר, הבחנתי שאינו נמצא פה היום.

נעצרתי לפניו, ראשי מוטה הצידה, גיחוך על שפתיי. פשוט לא יכולתי להתאפק.

”מארטס, אמרתי בנעימות. ”איזו הפתעה לראות אותך פה. יכולתי להישבע שההזמנה שלי הייתה מיועדת לאחיק.”

”הוא לא היה יכול להגיע,” אמר מארטס ביובש. בזלזול של ממש.

ולא היה אפשר לטעות באופן שבו עיניו שוטטו על גופי, עווית של גועל על שפתו.

שתיקה מוחלטת השתררה בחדר. מילים בלתי מזיקות על פני השטח. אבל כולם כאן הבינו כי מדובר בעלבון.

סיימון היה אחד מאצילי רישאן החזקים ביותר שעדיין נותרו בחיים – לעזאזל, החזק ביותר ביניהם. אבל הוא עדיין היה רק אציל. כשהמלך מזמן אותך, אתה מתייצב, לעזאזל.

"באמת?" אמרתי. "חבל. מה היה חשוב כל כך?"

מארטס – הנחש הזה – התבונן בי ישירות בעיניים ואמר, "הוא איש מאוד עסוק."

עונג אפל ותאב־דם חלחל מבעד לנינוחות הזהירה שלי.

"אם כך, אני מניח שתצטרך להישבע אמונים בשמו." הרמתי את סנטרי, לוטש בו את מבטי, מחייך חיוך רחב מספיק כדי לחשוף את ניביו. "תשתחוה."

ידעתי בדיוק מה עומד לקרות.

סיימון ומארטס האמינו שיש להם נתיב ישיר לכס המלוכה. הם היו קרובי משפחתו היחידים של המלך שנותרו בחיים. הם היו משוכנעים שסיימון ימצא סימן ירושה על עורו עם מותו של ניקולאי, בתור קרוב משפחתו המבוגר ביותר.

אבל לצערם – לצערי – ניאקסיה לא הייתה צפויה כל כך.

השמוקים, כנראה, העבירו את מאתיים השנה האחרונות בהנחה שלאף אחד אין את הסימן. זה כנראה היה הלם מאוד לא נעים בשבילם, כאשר לפני כמה שבועות חשפתי את שלי, ואז זימנתי אותם לסיברינאג' כדי לכרוע ברך לפני עבד מומר שבו התעללו במשך שבעים שנה.

לא הייתה להם שום כוונה לעשות את זה, וידעתי את זה.

מארטס לא זו.

"אני לא יכול," הוא אמר.

ניתן היה לצפות להשתנקויות בחדר, לגל של מלמולים. לא. כולם בחדר השתתקו. איש לא הופתע.

"אחי נשבע אמונים רק למלך החוקי של בית הלילה, ואני

משתחויה רק לאיש הזה, המשיך מארטס. "אתה בכלל לא מלך." שפתו התעוותה שוב בכוז. "ראיתי איך חיללת את עצמך. אני לא יכול להשתחוות בפני מישהו שעשה דברים כאלה. גם לא למישהו שעומד על בימה לצד נסיך ילוד־דם." חיללתי את עצמי.

איזו דרך לנסח את זה. זה היה כמעט אלגנטי, האופן שבו הוא הציג את זה כאילו מדובר באיזה קוד מוסרי לא קיים, כאילו בחרתי משהו ממה שקרה לפני כל השנים האלה, כאילו הוא לא היה אחד מאלה ששלטו עליי.

הנהנתי באיטיות, מעריך את המצב. חייכתי אליו. כעת היה זה חיוך אמיתי לגמרי. לא יכולתי להדחיק אותו גם אם הייתי רוצה. עם כל פעימת לב, תאוות־דם התפשטה בגופי, משתלטת עליי. ואז מארטס אמר, מחיש את מילותיו, ידו נדחפת אל הבימה, "אתה אומר ששחררת אותנו מבני ההי־אג', אבל אני רואה את הזונה של וינסנט יושבת ממש לצד כס המלכות שלך." עיניו חלפו מעבר לכתפי. נוחתות, ידעתי, על אוראיה.

זיהיתי את המבט הזה. שנאה ורעב ותשוקה וגועל, כולם מתגלגלים יחד. "זה בסדר אם אתה רוצה לזייץ אותה," הוא נהם. "אבל תסתכל עליה. נטולת כל רלב. שום שריטה עליה. כל מה שאתה צריך זה פה וכוס. למה טרחת לשמור את השאר?" החיוך שלי נעלם.

כבר לא נהניתי לשחק איתו. דאגתי מראש שכל דבר בפגישה הזאת יהיה מתוכנן, מכוון. אבל כעת פעלתי אך ורק מתוך דחף. "אני מעריך את הכנות שלך," אמרתי ברוגע. "ואני מעריך את הכנות של סיימון."

ירדתי במדרגות בשני צעדים ארוכים ומיקמתי את ידי בעדינות משני צידי פניו של מארטס. המראה שלו לא באמת השתנה במהלך מאות השנים שחלפו. אולי אנשים לעולם לא משתנים.

אבל אני הרגשתי שונה מאז שניאקסיה החזירה את הכוח של

השושלת הרישאנית. הרגשתי שמהו השתנה בי מהרגע שניקולאי מת, אבל הייתי מסוגל לדכא את הכוח הזה, לשכך אותו למשהו שקל יותר לשלוט בו, שסביר להניח שימשוך פחות תשומת לב. אבל מאז אותו הלילה, הכישוף שלי חזר אליי עם כוח בלתי נשלט, כאילו המתנה של ניאקסיה פערה בשבילו וריד חדר.

למעשה, זו הייתה הקלה מסוימת להשתמש בו שוב במלוא העוצמה. שחררתי אותו לחופשי.

השימוש באסטריס היה מתיש ומלהיב בו־זמנית. ההרגשה הייתה כמו כוח גולמי של הכוכבים שהתפרץ על עורי, מפלח את גופי. זה פילח גם את גופו של מארטס.

החדר הלבין כולו, ואחר כך השחיר, ולבסוף חזר למצב של חדות בלתי־נעימה.

חום התפשט מעליי. **חבטה** קלושה הפרה את הדממה, כשגוף הרוס ומרוסק נפל על הרצפה בערמת משי.

האור נמוג, חושף ים של פנים המומות ודוממות. החזקתי את ראשו של מארטס, תווי פניו מעוותים לבלבול מספק. זו בהחלט הייתה הבעת פנים חדשה בשבילו.

אנשים אחדים בקדמת הקהל לקחו כמה צעדים לאחור כדי להימנע מהדם השחור שהתפשט על השיש. לא היו שום צרחות, שום היסטריה. ערפדים, אפילו ערפדים אצילים, היו מורגלים בשפיכות דמים. הם לא היו מזועזעים, לא, אבל הם כן היו מופתעים.

אולי זה לא היה מעשה חכם לרצוח את האח של האציל החזק ביותר שלי.

באותו הרגע, לא היה לי אכפת. לא הרגשתי דבר מלבד סיפוק. לא הייתי בנוי לשטויות האלה – ההתגנדרויות, המסיבות, הפוליטיקות. אבל זה? לרצוח?

הייתי טוב בזה. זו הייתה הרגשה טובה לעשות את זה למישהו שזה הגיע לו.

העפתי מבט מעבר לכתפי. לא הייתי בטוח למה. עשיתי את זה בלי לחשוב.

המבט על פניה של אוראיה הימם אותי.

סיפוק. סיפוק תאב־דם.

הפעם הראשונה זה שבועות שראיתי משהו שנראה כמו מאבק בעינייה. בשם האלה, כמעט בכיתי מזה. הינה היא, חשבתי.

ומשהו בדרך שבה היא בהתה בי, היישר בעיניים, חדר דרך התלבושת שלי וההופעה שלי. יכולתי ממש לשמוע גם אותה אומרת: הינה הוא.

הסתובבתי בחזרה לקהל, עולה בחזרה על מדרגות הבימה. "אני מלך ילודי־הלילה," אמרתי בקול נמוך וקטלני. "אתם חושבים שאתחנן כדי לקבל את הכבוד שלכם? אני לא צריך את הכבוד שלכם. אני אסתפק בפחד שלכם. תשתחוו."

ונתתי לראש ליפול בחבטה רטובה ומחליאה, ולהתגלגל במורד המדרגות היישר אל גופו הקודם. בצורה מתואמת להפליא, הראש נפל אל תנוחה שדמתה בהחלט לקידה מלאה. האצילים בהו. העולם עצר את נשימתו.

אני עצרתי את נשימתי וניסיתי נואשות לא להפגין את זה. הלכתי פה על חבל דק. אצילים כיבדו אכזריות, אבל רק כשזה הגיע מהאנשים הנכונים. אני לא נמניתי על האנשים הנכונים. אולי לעולם לא אהיה.

אם אחד או שניים יסרכו להשתחוות, אצליח להתמודד עם זה. אבל סימן ירושה או לא, הייתי זקוק לנאמנות מסוימת מהאצילים שלי, במיוחד אם ארצה אי פעם להשתחרר מהשליטה של ילודי־הדם. אם כולם יסרכו –

הדלת נפתחה לרווחה, החבטה כנגד הקירות חודרת מבעד לדממה כמו חרב שחודרת לבשר. וייל עמד בפתח הדלת.

מעולם לא חשבתי שארגיש הקלה למראה האיש. אבל בשם הציצים של אייאיקס, הייתי צריך לעצור את עצמי מלשחרר אנחת הקלה. הוא קלט את ההתרחשויות – אותי, את הקהל, את היועצים, את הגופה המדממת של מארטס – ומייד הבין אל מה הוא נכנס. הוא פסע פנימה מהר כל כך עד שגלי שערו הכהים והארוכים

התנופפו מאחוריו. הקהל התפצל בשבילו. בעקבותיו נכנסה אישה, ששיער ערמוני מתולתל נערם על ראשה. היא נעצרה מאחורי הקהל, מסתכלת על חדר כס המלכות בעיניים פעורות וסקרניות. "מלכי," אמר וייל, כשהתקרב אל הבימה. "אני מתנצל על האיחור שלי."

הוא מייד כרע על ברכיו לפניי בקידה מושלמת – היישר באמצע הקהל, היישר בתוך שלולית הדם המטפטפת של מארטס. "הוד מלכותו." קולו הדהד ברחבי חדר כס המלכות. הוא ידע בדיוק מה הוא עושה – ידע איך להפוך את עצמו לגלוי ככל האפשר. "החרב שלי, הדם שלי, החיים שלי שייכים לך. אני נשבע לך אמונים ונשבע לשרת אותך. זה כבוד גדול בשבילי לשמש כמצביא המלחמה שלך."

המילים האלה הכילו הדהוד מוזר מן העבר. בפעם האחרונה ששמעתי את וייל אומר אותן, הן הופנו לניקולאי. התכווצתי למשמע המילים שכוונו אליי.

כלפי חוץ, קיבלתי אותן כאילו זה בדיוק מה שציפיתי לו. הרמתי את מבטי אל האחרים, ממתין. וייל היה אציל. רחשו לו כבוד. הוא כרגע הטה מאזניים מסוכנים. בהתחלה באיטיות, ואז בזה אחר זה, האצילים האחרים רכנו למצב של קידה.

זה בדיוק מה שרציתי, מה שהייתי זקוק לו. ולמרות זאת, המראה גרם לי לאי־נוחות מעיקה. בבת אחת נעשיתי מודע מאוד לכתר על ראשי, שאותו חבשו מלכים במשך מאות שנים לפניי, מלכים שנידונו להישמע לחוקים של אכזריות ופרנויה. מלכים שהרגתי, בצורה ישירה או עקיפה, בדיוק כפי שהם הרגו את אלה שקדמו להם. לא יכולתי להתאפק. העפתי מבט שוב מעבר לכתפי. רק לחלקיק שנייה, בקושי מספיק זמן כדי שמישהו יבחין בכך. עיניה של אוראיה שיפדו אותי. כאילו היא רואה את השכיב הקטן הזה של כנות אפלה, נחשפת בפניה. הסכתי במהירות את עיניי, אבל המבט הזה נותר איתי.

פרק שלישי

אוראיה

המבט על פניו של רייך נותר איתי יותר זמן ממה שרציתי. למה שיחשוף את זה בפניי? משהו כל כך מלא כנות. שנאתי את זה שידעתי שמדובר בכנות.

לאחר מכן, הובלתי החוצה במהירות מחדר כס המלכות. רייך יצא מהחדר, בלי לשלוח מבט נוסף לכיוון האצילים שלו, מתנהג בנינוחות, שידעתי שהיא מחושבת. השומרים של קטורה הקיפו אותי ורייך הלך כמה צעדים מקדימה, אם כי יכולתי לראות את פרקי אצבעותיו החיוורים לצידי גופו. הוא לא אמר לי אף מילה כשקאיריס, קטורה והאציל – מצביא המלחמה החדש שלו? – התגודדו סביבו. הקבוצה נעלמה במסדרון צדדי בזמן שהשומרים הובילו אותי אל גרם המדרגות, שהוליך בחזרה אל החדרים שלי.

ספטימוס הצטרף אליי באמצע המדרגות. הרחתי אותו לפני ששמעתי אותו. הוא הלך בדממה, אבל עשן הסיגריות הארור הזה הסגיר אותו.

"טוב," הוא אמר, "היה מעניין, לא?"

הוא בחן את השומרים, שניכר היה כי נדרכו בנוכחותו.

"אה, סליחה על גסות הרוח שלי. אני מפריע?"

השומרים לא פצו פה. כמו תמיד.

ספטימוס גיחך, מרוצה מהיעדר התשובה.

"ידעתי שהעבר של בעלך הוא נושא... בואי נקרא לזה, שנוי במחלוקת, בקרב האצולה הרישאנית," הוא המשיך לדבר איתי. "אבל

אני חייב לומר, זה עלה על כל הציפיות שלי. אני מתאר לעצמי שאצטרך לזמן עוד גרורים מבית הדם." הוא איפר על גרם המדרגות העשוי משיש, מועך את הסיגרילה עם עקבו. "נראה שהרישאים לא יסייעו לנו יותר מדי, אם זה הכי טוב שיש להם להציע." עלינו על עוד גרם מדרגות.

לא היה לי מה לומר. המילים של ספטימוס ריחפו דרכי כמו רעש רקע.

"את", הוא אמר לבסוף, "נעשית הרבה יותר שקטה." "אני לא מדברת רק כדי לשמוע את הקול שלי." "חבל. תמיד היו לך דברים מעניינים לומר." הוא השתעשע איתי ושנאתי את זה. אם הייתה לי האנרגיה, אולי הייתי נענית לרצונו ומטיחה בו דברים.

לא הייתה לי אנרגיה, אז סתמתי את פי. הגענו לקומה העליונה. בדיוק כשעקפנו את הפינה, והדלת של חדר השינה שלי הייתה מלפנינו, צעדים מהירים התקרבו מאחור. דסדמונה, אחת משומרות הראש של ספטימוס, ניגשה אליו. "סליחה, הוד מעלתו. יש לנו בעיה."

ספטימוס ודסדמונה נותרו מאחור בעוד אני המשכתי ללכת. ועדיין... אוזניי היו כרויות.

"זה לגבי המתקפה על מיסראדה," אמרה דסדמונה בקול נמוך. "נצטרך להוציא גרורים מבסיס החימוש, אם אנחנו רוצים מספיק אנשים תוך שבועיים."

הדלת שלי נפתחה לרווחה, מסיטה את תשומת ליבי. המקלט – הכלא – המוכר של חדר השינה שלי נפתח בפניי.

"טוב, אז תעשי את זה," אמר ספטימוס שנשמע קצר־רוח. "לא אכפת לי לגבי –" נכנסתי פנימה.

הדלת נסגרה מאחוריי, כולאת אותי שוב. פרמתי את כפתורי השמלה שלי ומייד צנחתי על המיטה, מחכה לקול המוכר מדי שעומד להגיע מהדלת שלי. ארבעה קליקים. ארבעה מנעולים.

קליק.

קליק.

המתנתי. חלפו שניות. הצעדים דעכו.

כיווצתי את מצחי. הסקרנות התעוררה בי בפעם הראשונה זה שבועות.

התיישבתי.

האם דמיינתי את זה? מוחי היה מטושטש לאחרונה. אולי החמצתי את שני האחרים.

ניגשתי אל הדלת ומצמצתי לתוך הסדק. שני צללים קטעו את רסיסי האור מהמסדרון. שני המנעולים העליונים – מוטות הזזה פשוטים – היו סגורים.

והשניים התחתונים נותרו פתוחים.

פאק.

ביום הראשון שלי כאן, הצלחתי לפתוח שלושה מנעולים. רק את התחתון, הבריא הגדול, לא הצלחתי לפתוח. אבל עכשיו...

התרחקתי מהדלת, בוחנת אותה כפי שבחנתי יריב בזירה. ניצוץ של תחושה זרה, שמזמן לא נתקלתי בה – תקווה – התעורר בחזה שלי.

אני יכולה לפתוח את המנעולים האלה. אני יכולה לצאת החוצה. עדיין היה לילה, קרוב לעלות השחר. כדאי שאחכה עד הזריחה, אז רוב הערפדים ישובו לחדריהם. ואז נרתעתי – חושבת על החדר הצמוד לשלי, ועל מי שאמור לחזור לשם בכל רגע. השמיעה הערפדית הייתה ללא כל רבב. אם אנסה לצאת בזמן שהוא שם, הוא ידע על כך. אבל... הקדשתי תשומת לב גם לתנועות של ריין. הוא בילה מעט מאוד זמן בחדרו. לעיתים קרובות הוא חזר לשם רק זמן רב לאחר הזריחה.

אז אצטרך לקחת הימור. לחכות עד מחר – לחכות מספיק זמן עד שרוב הערפדים יירדמו, אבל לא מספיק זמן עד שריין ילך לישון. ואז מה?

את מכירה את המצודה הזאת יותר טוב מכל אחד אחר פה, נחשה קטנה, וינסנט לחש אליי ונרתעתי, כמו תמיד כששמעתי את קולו.

אבל הוא צדק. לא רק שחייתי במשך כל חיי במצודה הזאת, גם למדתי איך להתגנב ברחבי המקום בלי שאיש יבחין בי – אפילו לא מלך ילודי־הלילה האחרון. הייתי צריכה רק להמתין לרגע הנכון.

פרק רביעי

ריין

"זה היה," מלמל קאיריס, "מופע אימים."
"אני דווקא חושב שזה לא היה כזה נורא."

קטורה סגרה את הדלת מאחורינו. החדר היה ריק מדי ובו־זמנית מבולגן מדי בשביל לחשוב בתוכו בנחת. הייתה כאן פעם ספרייה, שהוקדשה להצגת פריטי נוי מאוד יפים, מאוד עתיקים ומאוד יקרים, ובדרך כלל שלושתם יחד. קטורה ציוותה להפשיט את רוב המצודה – לצורכי מידע, למציאת מלכודות – ואיזה משרת מסכן הספיק להוריד את מחצית הספרים מהמדפים, לפני שהיא החליטה שהחדר המסוים הזה הוא היחיד שיתאים לשמש כמטה הפיקוד.

כעת המקום היה מבולגן בצורה מזעזעת. המדפים בצד אחד היו חשופים, ערמות של ספרים נערמו בפינה. השולחן הארוך באמצע החדר היה מכוסה בפתקים, במפות, בספרים ובכמה גביעי זכוכית שנותרו מהלילה הקודם, עם קרום אדום קרוש בתחתיתם. וינסנט שלט במשך מאתיים שנה. היה צריך להיפטר מהרבה מאוד פסולת ובלגן.

בסתר ליבי הייתי אסיר תודה על כך.

בלילה שבו הסתיים הקג'ארי, עפתי לפה עם בור של אימה בבטני. היו לי די והותר הסחות דעת – גופה חסר ההכרה של אוראיה בזרועותיי, דמו של וינסנט על כל ידיי, סימן ירושה בוער על גבי, וממלכה מזוינת שלמה על כתפיי. ובכל זאת, נעצרתי לפני הדלתות של המצודה הזאת, כשזכר העבר רודף אחריי.

אולי זה הפך אותי לפחדן.

אבל מאתיים שנה היו הרבה זמן. המקום נראה שונה מאוד תחת שלטונו של וינסנט. זה הספיק כדי להסוות את הזיכרונות הגרועים ביותר, לילה אחרי לילה. ולמרות זאת, לא הצלחתי להביא את עצמי לבקר בכמה מהאגפים במצודה.

משכתי החוצה כיסא והתיישבתי בכבדות, משעין את עקביי על פינת השולחן. הכיסא נאנח קלות תחת משקלי. נתתי לראשי ליפול לאחור ובהיתי בתקרה – אריחי כסף, מעוטרים בכנפיים של בני הייאג'. איכס.

"מה היית עושה אם וייל לא היה מופיע באותו הרגע?" שאל קאריס. "שוחט את כולם?"

"נשמע כמו רעיון לא רע," אמרתי. "זה מה שניקולאי ואסארס הגדול היה עושה."

"אתה לא הוא."

משהו בטון קולו גרם לראשי להתרומם באחת.

הוא אמר את זה כאילו זה דבר שלילי.

המחשבה הזאת החליאה אותי. מאיזושהי סיבה, מוחי נסחף בחזרה אל ליל החתונה וההבטחה שנתתי לאוראיה, כשפחות או יותר התחננתי בפניה לשתף איתי פעולה.

נקרע לגזרים את העולמות ששעבדו את שנינו, ומהאפר נבנה משהו חדש.

התכוונתי לכל מילה.

אבל אוראיה רק התבוננה עליי בשנאה ובגועל, ולעזאזל, לא יכולתי להאשים אותה בכך. ועכשיו, הינה אני, מנקה דם מתחת לציפורניי, מחליט איך הכי כדאי לי להידמות לאותו אדם שהרס אותי. היא תמיד יכלה לראות מבעד לזיבולי המוח.

נשמעה דפיקה, שלמרבח המזל קטעה את השיחה הזאת. קטורה פתחה את הדלת וווייל נכנס פנימה. הוא נעצר והרכין את ראשו בפניי כשסגר אחריו את הדלת.

"הוד מלכותו."

לפעמים, אלה הדברים הקטנים שגורמים למציאות להכות כך.

הצהרת האמונים המוגזמת של וייל לא עשתה את זה. עם זאת, חצי-הקידה הקטנה והשגרתית הזאת, אותה אחת שביצע לפני ניקולאי, גרמה לי להרגיש כאילו מאתיים שנה לא חלפו, והאדרן הקודם שלי עומד ממש מאחוריי.

קטורה רצתה את וייל כמצביא המלחמה שלי. היא הייתה מוצלחת בהוצאה לפועל של החלטות, אבל היינו צריכים איש בעל כישורים אסטרטגיים. וקאיריס התעקש שזה יהיה מישו עם דם אצילי – מישו שיזכה לכבוד מכל האנשים שלא יכבדו אותי. "כדי לתת לך לגיטימיות," הוא אמר.

לגיטימיות. קיבלתי ברכה מהאלה וקעקוע מכושף ומכוער שלא יכולתי להיפטר ממנו. אבל וייל יהיה זה שייתן לי "לגיטימיות". היה לי קשה לשכוח. לא, וייל מעולם לא היה מושחת ומסואב כמו האחרים. אולי הוא חשב שמאהבים מתוך הסכמה הם נלהבים יותר. אולי הוא גרם למספיק שפיכות דמים בעבודה, ובשעות הפנאי שלו העדיף בילויים אחרים.

זה לא הפך אותו לקדוש. וזה לא אומר שהוא כבר לא ראה בי עבר. "אני מתנצל שאיחרתי היום," הוא אמר. "סערות בים." "אתה לא יכול לשלוט על הרוחות. ואני בטוח שאשתך הייתה צריכה זמן להתאושש." מצמוץ.

"בעקבות ההמרה," הבהרתי. ואז חייכתי. "ברכות, אגב." עיניו של וייל התקשחו, נוצצות כמו כלב שמירה קשה לריסון. האם הוא חשב שאני מאיים עליה? זה מה שניקולאי היה עושה. אבל לא. פשוט לא אהבתי שווייל המיר איזו אישה אנושית וגרר אותה לכאן. לא אהבתי את זה בכלל.

"זה עבר הכי טוב שאפשר," הוא אמר. "היא נחה. חטפה קצת מחלת ים במסע. רציתי שהיא תתמקם." הבעת פניו התרככה, וזה... לזה, ממש לא ציפיתי. זה נראה קרוב באופן מוזר לחיבה ממשית.

לא הייתי בטוח אם זה גרם לי להרגיש טוב יותר. ניקולאי אהב את נסנייאן, אשתו, אם כי זה לא הציל אותה משום דבר.

"טוב. אני שמח שהצלחת להגיע." החוויתי לעבר השולחן והמפות שפוזרו מעליו. "יש הרבה עדכונים, כמו שאתה רואה."

אחרי שעות של דיבורים, הסכמנו פה אחד שאנחנו נמצאים בצרות צרורות.

וייל חשב שזה היה טיפשי מצידי לקבל את העסקה של ספטימוס. הוא חשב שזה היה טיפשי מאוד שעשיתי זאת בלי לנהל משא ומתן על התנאים.

והוא חשב שזה היה טיפשי להחריד שהשארתי את אוראיה בחיים.

התייחסתי לביקורות האלה בביטול, עד כמה שיכולתי. לא יכולתי להצדיק את הסיבה שקיבלתי את ההחלטות האלה, בלי לחשוף יותר ממה שרציתי על מניעי האמיתיים – מניעים שלא כללו את האכזריות המרושעת שהם רצו לראות בי.

ועם זאת, המציאות של מצבנו הייתה עגומה. בני ההייאג' לא נסוגו. הם שלטו על כמה ערי מפתח. מאתיים שנות שלטון חיזקו את כוחותיהם. וינסנט, גם בשיא כוחו, לא נח. הוא המשיך להעצים את כוחו ולכרסם בכוחות הרישאנים, עד שלא נשאר לנו כמעט כלום.

פירוש הדבר היה שכוחנו האכזרי הסתמך כמעט לחלוטין על ילודי-הדם. וכן, הממזרים היו יעילים במה שהם עשו. הייתה להם עוצמה, והם היו מוכנים להשתמש בה בכל הזדמנות. בעזרת ילודי-הדם, הצלחנו לקחת בחזרה לידנו רבים ממעוזי ההייאג' הגדולים ביותר.

אבל המשמעות הייתה גם שאם ספטימוס יחליט לסגת, אנחנו נידפק. הכוחות הרישאנים פשוט לא היו מסוגלים לעמוד לבדם מול בני ההייאג'.

וייל לא הסתיר את תסכולו מהמצב. כמה מאות שנים הרחק מהחברה התרבותית עשו אותו בוטה יותר מאשר בעבר. ובכל זאת, הייתי חייב להודות שהוא מוצלח במה שהוא עשה. הוא סיים את

הפגישה עם רשימת המלצות לחיזוק מעמדנו, וכשהתפזרנו, הוא כבר יצא מהחדר בעקבות קטורה עם רשימת שאלות לגבי כוחותינו.

עם צאתם של וייל וקטורה, קאיריס התעכב מאחור. שנאתי את זה, את ההתעכבות הזאת. הוא נהג להתנהג ככה גם בעבר, כשעמד ללחוש משהו באוזנו של מישהו, ולגרום להם לחשוב שזה היה הרעיון המקורי שלהם.

נאנחתי. "אני לא צריך הכנה מראש. פשוט תגיד את זה." "בסדר. אני אהיה ישיר. זה התנהל גרוע. כבר ידענו שהאצילים שונאים אותך. עכשיו –"

"שום דבר לא היה מונע מהם לשנוא אותי. למעשה, אולי היינו צריכים לחשוב על כך מראש כעל מבחן, לבדוק איזה אציל ישתחוה מרצונו?"

"אם זה היה מבחן, אמר קאיריס ביושב, "אז אף אחד לא עבר." "בדיוק. אז בוא פשוט נוציא להורג את כולם." הוא נעץ בי מבט ממושך ויציב, כאילו הוא מנסה להחליט אם מדובר בבדיחה.

זו לא הייתה. זקרתי את הגבות שלי, במחוות שאלה דוממת.

"יש לך אנשים שתוכל לשים במקומם?" הוא שאל.

"אני יכול למצוא."

הוא רכן מעבר לשולחן, שוזר את אצבעותיו זו בזו. "מי? אנא תגיד."

שנאתי את זה שקאיריס צדק לגבי דברים. הוא פשוט היה זחוח כל כך לגבי זה.

"אני רק אומר שאתה צריך להיזהר." קולו הונמך, כאילו כדי לחמוק מאוזניים חטטניות. "אנחנו כבר מסתמכים יותר מדי על ילודי-הדם."

וזאת בלשון המעטה. ספטימוס למעשה כבר כופף את ידי.

"הדבר האחרון שאנחנו צריכים," הוא המשיך את דבריו, "הוא לכרסם בנאמנות של הכוחות הדלים שיש לנו. מראית עין היא הכול."

מה שמביא אותי אל... הוא כחכח בגרונו. "אליה."

התרוממתי והתהלכתי בחדר עם ידיי תחובות בכיסים.

"מה איתה?"

רגע של שתיקה שהביע, אתה יודע מה.
נראה כי קאיריס בורר את מילותיו בזהירות לא אופיינית. "היא
מסוכנת לך."

"היא לא יכולה לפעול נגדי."

"היא זכתה בקג'ארי, ריין."

ידי מצאה את דרכה אל חזי – היישר למקום אליו חדר הפגיון
שלה. לא הייתה שום צלקת, לא היה שום סימן. וגם לא אמורים היו
להיות – עם המשאלה של אוראיה, המעשה בוטל. למרות זאת, יכולתי
להישבע שהרגשתי את זה לפעמים. כרגע, זה פעם ברטט אכזרי.

אבל הסתרתי את כל זה כשפניתי אליו בחיוך זוח. "אי אפשר
להגיד שזה לא נראה טוב, כשהבת של וינסנט קשורה ברצועה לציד."
תמיד הייתי חקין טוב. החלקתי מעט מהאכזריות של ניקולאי
לתוך קולי, בדיוק כמו שעשיתי באותו יום בזירה, כשהצדקתי את זה
שנתתי לאוראיה לחיות, בעזרת שורה ארוכה של זוועות.

פניו של קאיריס, שלא השתכנע בעליל, התאבנו.
"אחרי מה שהוא עשה לנסנייאן," הוספתי, "אתה לא חושב שמגיע
לנו הסיפוק הזה?"

הוא נרתע מהאזכור של נסנייאן. בדיוק כפי שידעתי שהוא יעשה.
בדיוק כפי שאני עשיתי לעיתים קרובות, כשזיכרונות ישנים תפסו
אותי לא מוכן.

"אולי," הוא הודה, לאחר רגע ממושך. "אבל זה לא עוזר לה
עכשיו."

בלעתי את רוקי והסתובבתי אל קיר הספרים, מעמיד פנים שאני
מתפעל מחפצי הנוי שעל המדפים.

לא אהבתי לחשוב על נסנייאן. אבל עשיתי את זה הרבה בשבועות
האחרונים. היא הייתה בכל מקום במצודה הזאת. כל העבר הזה נמצא
כאן בכל מקום.

לא יכולתי לעזור לנסנייאן בעודה בחיים. לא יכולתי לעזור לה
כשהיא מתה. והינה אני, משתמש בזכר שלה כדי לתמרן את האנשים
סביבי.

היא נוצלה לאורך כל חייה. עכשיו ניצלו אותה גם במותה. קאיריס רצה שאהיה בדיוק כמו ניקולאי. הוא אפילו לא ידע עד כמה הוא קרוב לקבל את המשאלה הזאת. הוצאתי את ידי מהכיסים. שרידי הדם של מארטס עדיין נותרו מתחת לציפורניי.

"אתה לא שונא אותם?" שאלתי.
התכוונתי שהשאלה תישמע יותר קלילה, יותר אגבית, ממה שהיא נשמעה.

כי גם קאיריס היה נוכח שם וראה הכול. רק עוד אחת מחיות המחמד של ניקולאי.

ולמרות זאת, כעת הוא ישב פה ותמך בשיתוף פעולה עם האנשים שהשפילו אותנו בצורה בלתי נתפסת. זה באמת הדהים אותי.
"ברור שאני שונא אותם," הוא אמר. "אבל אנחנו צריכים אותם. נכון לעכשיו. מי ינצח אם תהרוג את כולם ונפסיד את בית הלילה לספטימוס? לא אנחנו. גם היא נהגה לומר את זה, זוכר?" הסתובבתי וראיתי חיוך רך ומרוחק על פניו – הבעת פנים נדירה מצידו. "תזכור מי מנצח".

הוא אמר את זה בחיבה, אבל חרקתי את שיניי.
כן, זכרתי. לא הצלחתי אפילו לספור כמה פעמים הגעתי ממש עד הקצה, כשעמדתי לתקוף בחזרה. ובכל פעם שזה קרה, נסנייאן עצרה אותי. אל תיתן להם לנצח, היא הייתה מתחננת, עיניה החומות הגדולות עמוקות ולחות. מי מנצח אם הוא יהרוג אותך?
"אני זוכר," אמרתי.

קאיריס נענע בראשו, חיוך עצוב על שפתיו. "כולנו היינו קצת מאוהבים בה, נכון?"

כן, כולנו היינו קצת מאוהבים בנסנייאן. אני הייתי זה ששכב איתה, אבל כולנו אהבנו אותה. איך אפשר שלא, כשהיא הייתה האדם טוב הלב היחיד שהכרנו? היחידה שהתייחסה אליך כמו אל בן אדם, במקום אוסף של חלקי גוף?

"אז תחשוב על זה," הוא אמר. "זה מה שאני עושה. בכל פעם שאני מרגיש את זה, אני שואל את עצמי, מי מנצח?"

הוא אמר את זה כאילו מדובר באיזה פתגם דגול, איזו תבונה מאירת עיניים.

"אממ", אמרתי, לא משוכנע בעליל.

בימים אלה לא ממש הצלחתי לישון.

למצודה היה אגף שלם שיועד למגורי המלך. ביקרתי שם כמעט שבוע שלם לאחר העלייה לשלטון, דוחה את זה עד כמה שיכולתי. הקישוטים שם היו שונים ולמרות זאת, דומים להפליא.

עברתי בין כל החדרים בדממה.

נעצרתי בפתח הדלת, ליד שקע שנחצב בעץ הכהה – שקע שזכרתי שנעשה עם ראשה של קטורה, לפני מאות שנים, ואז בקושי היה גלוי מתחת לדם. עדיין יכולתי להרגיש את הסימנים במקום שבו שינייה חפרו לתוך העץ.

נעצרתי גם בלשכתו של וינסנט. הכול נעקר ממקומו. בגדיו הושלכו ברחבי החדר. החלק העליון היה מעוטר בשלל קישוטים, שככל הנראה עלו יותר מרוב האחוזות. אבל בין האוצרות האלה היו גם פיסות נייר קטנות וישנות, עם כתב יד שזיהיתי כשייך לאוראיה, אם כי בשרבוט מגושם של ילדים. עשה רושם שכולם היו תחקירים. הערות על עמדות לחימה.

זוויות הפה שלי התהדקו. כמובן, גם כילדה קטנה, אוראיה התייחסה ללימודיה ברצינות. מקסים. כל כך מקסים, לעזאזל. ואז, באותה מהירות, החיוך דעך. כי מתברר שלא הייתי היחיד שחשב כך, אם וינסנט שמר על הניירות המרופטים האלה לאורך כל השנים.

לא, לא נשארתי לישון באגף של המלך.

הסוויטה שלי הייתה צמודה לזו של אוראיה. שתיהן כללו מערכת של חדרים, אבל חדרי השינה שלנו חלקו קיר משותף. זה היה הרגל גרוע, אבל בכל פעם שחזרתי לחדרי, נעמדתי בהיסוס ליד הקיר הזה. הלילה הזה לא היה יוצא דופן.

כשאוראיה בכתה, זה היה צליל אלים ונוראי. שקט בתחילה, ואז השתיקה התרסקה ליבבות קטועות ומתנשפות, כאילו היא חונקת את עצמה בעוד גופה מתמרד, משווע לאוויר. זה נשמע כמו פצע שנקרע לרווחה.

בפעם הראשונה ששמעתי את זה, מצאתי תירוץ ללכת לשם. דפקתי על הדלת והמצאתי איזו בקשה מטופשת כשהיא פתחה אותה. לא יכולתי אפילו לזכור מה בקע מפִּי.

בואי, תריבי איתי. תני לי להסיח את דעתך. אבל אוראיה רק נראתה חלולה כל כך. כאילו כאב לה פיזית להיות בנוכחותי באותו הרגע. כאילו היא מתחננת לרחמים. כעת, מיקמתי את ידי על הקיר המשותף שלנו והקשבתי, בניגוד לשיקול דעתי.

דממה.

והינה זה היה.

בלעתי את רוקי בכבדות. אצבעותיי התעקלו לאגרוף כנגד הטפט עם רקמת הזהב והכסף.

קיר אחד. דק מספיק כדי שאוכל לשמוע דרכו. אבל באותה מידה הוא גם היה יכול להיות ברזל.

שלא תעזי להפסיק להיאבק, נסיכה. אמרתי לה, בלילה שלפני התחרות הסופית. זה ישבור את הלב הזפוק שלי.

והייתי כל כך זוחה כשהצלחתי לחלץ ממנה את רוח הלחימה בקרב האחרון הזה.

טוב, היא לא נלחמה עכשיו.

כבר לא הלכתי יותר לחדר שלה. דאגתי שבערב הבא יישלח לחדרה תה נגד כאב ראש. דאגתי שיש לה את מה שהיא צריכה. אבל ללא ספק, מה שהיא הייתה צריכה, נכון לעכשיו, לא היה אותי.

נכנסתי למיטה, אבל לא נרדמתי. המילים של נסניאן ריחפו במוחי, הפעם בנימה צינית שהייתה שלי במובהק.

מי מבצח?

מה שבטוח, נסניאן לא ניצחה.

וגם לא אוראיה.